

ἰουραγίας, ἐπιβαλλομένη εἰς κληρικὸν Θράκ. ('Αδριανούπ).
Συνών. ἄργητα 2, ἀργία 3, ἀργισμαγ.

Ἀργεντινὸς ἐπιθ. Σῦρ.

Ἐκ τοῦ τοπων. Ἀργεντινῆ.

Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἀργεντινὴν: Φρ. Ἀργεντινὴ δεκάρα
(ἐπὶ δολίου καὶ ἀπατεῶνος. Ἡ φρ. ἐκ τῆς ἀπαγορεύσεως
ἐν παλαιότεραν ἐποχὴν τῆς κυκλοφορίας ἐν Ἑλλάδι τῶν
χρυσίνων δεκαλέπτων τῆς Ἀργεντινῆς τῆς ὁποίας τὸ νόμι-
μον εἶχεν ἐκπέσει).

Ἀργεντοῦ ἡ, Πελοπν. (Δημητσάν.) Χίος.

Θηλ. τοῦ ὄν. Ἀργέντης.

Κύριον ὄν. γυναικός: Παροιμ.

Κουδοῦνια τὰ χειρὶ Ἀργεντοῦ | καὶ ἄβροντοῦ καὶ ἄδὲ βροντοῦ
(βροντοῦ = βροντοῦν. Ἐπὶ ἀνοήτων καὶ κακοήθων οἱ
ὅποιοι ὄχι μόνον δὲν αἰσθάνονται τὴν ἐπὶ τῶν ἄλλων
γινομένην δικαίαν προσβολήν, ἀλλὰ καὶ καυχῶνται μάλι-
στα δι' αὐτήν) Χίος

Τὸ ἴδιον τὸ χειρὶ Ἀργεντοῦ | καὶ ἄν βροντοῦν καὶ ἄν δὲ βροντοῦν
(ἐπὶ τοῦ ἀμερίμνου) Δημητσάν.

ἀργευτὰ ἐπίρρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλοντσινοχ. Μα-
ζαίικ. Χαμάκ.)

Ἐξ ἐπιθ. *ἀργεντός < ἀργεύω.

Σπανίως: Ἀργευτὰ εἶν' δὴ Κλοντσινοχ. Ἀργευτὰ βγάζει
γάλα τ' ἀρφανὸ βυζι (θηλὴ παρὰ τὴν κυρίαν θηλὴν τῶν
μαστῶν τῶν αἰγοπροβάτων) Μαζαίικ. Ἀργευτὰ καὶ ποῦ νὰ
ἰδῆς ἄνθρωπο ξένο Χαμάκ.

ἀργεύω Ζάκ. Κεφαλλ. Παξ. Πελοπν. (Λακων. κ.ά.)
Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σινώπ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀργεύου
Μακεδ. ἀρκεύω Πόντ. (Ὁφ.) ἀργέφω Μεγίστ. ἀργέ-
φου Λυκ. (Λιβύσσ.) Μέσ. ἀργέομαι Ἰων. (Σόκ.) Τῆν.
(Πύργ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργός. Ὁ τύπ. ἀργέφω κατὰ τὰ εἰς
-έφω περατούμενα ρ. οἷον γνέφω, σιτρέφω κττ., ἥτοι
κατὰ τὸ σχῆμα ἔγνεψα-γνέφω, ἔσιτρεψα-σιτρέφω
ἐλέχθη καὶ ἀργεψα-ἀργέφω.

1) Ἀμτβ. ἐνεργ. καὶ μέσ. βραδύνω, ἀργοπορῶ Ἰων.
(Σόκ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Πελοπν. (Λακων. κ.ά.) Πόντ.
(Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σινώπ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Πολὺ
ἀργεψες Λακων. Νὰ μὴν ἀργέψης! — Ἐν ἀργέφω Μεγίστ.
Ντό πολλὰ ἔργεψες; Τραπ. Χαλδ. Ἐπῆε τὸ ἔργεψε νὰ ῥται
(νὰ ἔλθῃ) Ὁφ. Ἀπόψ' ἔργεψα νὰ τέλωνα (ἀργησα νὰ τε-
λειώσω) Κοτύωρ. || Ἀσμ.

Ἐπῆα κάτω κ' ἔργεψα κ' ἔκαμα πέντε χρόνια

κ' ἔπῆρα μὲ μουσονκαρφεὰ μὲ δεκαπέντε κλώνια

Μεγίστ.

Ντό εἶδες, κόρη, κ' ἔργεψες, ντό εἶδες κ' ἐργοπόρνες;

— Εἶχα τὴ μάνα μ' τὴ γλυκειὰν καὶ χωρισίαν κ' εἶχα
(γαμήλιον) Χαλδ.

Τί' χουν καὶ ἀργοῦν καὶ ἀργεύονται κάτω ᾧ τὸν κάτω κόσμῳ;
(μοιρολ.) Σόκ. Συνών. ἀργησωπαρωρίζω, ἀργιά-
ζω, ἀργομερῶ, ἀργοπορῶ, ἀργῶ. β) Μέσ. κατέ-
χομαι ὑπὸ νωθρότητος, ὀκνῶ. βαρύνομαι Τῆν. (Πύργ.) 2)
Μετβ. ἐπιβάλλω τὴν ποινὴν τῆς ἀργίας εἰς ἱερωμένον, παύω
ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας, ἐπὶ ἀρχιερέως καὶ ἀνωτέρας ἐν
γένει ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς Ζάκ. Κεφαλλ. Παξ. Συνών.
ἀργίζω.

ἀργημα τό, Ἡπ. Σίφν. κ.ά. ἀρκημαν Κύπρ. ἀργι-
ομαν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀργῶ, παρ' ὃ καὶ ἀργίζω. Τὸ ἀργισμαγ
καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,448 (ἐκδ. R. Dawkins) «μέσα εἰς

τοῦτες τὲς ταραχὰς καὶ τὰ ἀργίσματα . . . κάνεις δὲν
ἐστράφη νὰ πὰ' πρὸς τὴν Ρόδον».

Ἀργοπορία, βραδύτης ἐνθ' ἄν.: Ἀγὸ ὥρες περιμένω, δὲ
ἄργημα ποῦ τὸ κάνει! Σίφν. Ἐθέλει ἄργημα ἢ δουλειὰ αὐτόθι.
Ἀρκημαν ποῦ τὸ 'καμες, κόρη, ᾧ τὸν λάκ-κον! Κύπρ. || Ἀσμ.

Συμπεθέροι πιημένοι, | τ' εἶν' αὐτὸ τὸ ἀργημά σας;

(γαμήλιον) Ἡπ. Συνών. ἀργεμα 1, ἀργημαρά, ἀργη-
μός, ἀργητα 1, ἀργητό (ἰδ. ἀργητός B 2), ἀργοκί-
νημα, ἀργοκόψιμον, ἀργομάρα, ἀροπόρημα, ἀρ-
γοπορία, ἀργώρη.

ἀργημαρά ἡ, Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀργῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -μαρά.

Ἀργημα, ὁ ἰδ.: Ἀργημαρά εἶναι νὰ πάρης καὶ κάμμιὰ
βασιλίσσα! (εἰρων. δὲν θὰ βραδύνῃς κτλ.)

ἀργημός ὁ, Σίφν. κ.ά. ἀργημός Κύπρ. ἀρκημός
Κύπρ. ἀργισμός Μεγίστ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀργῶ, παρ' ὃ καὶ ἀργίζω.

Ἀργημα, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν.: Δὲ ἀργημὸ ποῦ τὸν κάνει!
Σίφν. Ἐν' ἀρκημός νὰ γίνῃ τούτ' ἢ δουλειὰ (ταχέως δυνα-
ται νὰ ἐκτελεσθῇ) Κύπρ. Ἐν εἶναι - ν - ἀργισμός ᾧ τὸ μάθης
(ᾧ = νὰ) Σύμ. || Φρ. Τσείνος ποῦ δουλεύκει ἔν' ἔν' ἀργημός
ν' ἀρκοκύνῃ (ὁ ἐργαζόμενος ταχέως γίνεται εὐπορος) αὐτόθι.

ἀργησωπαρωρίζω Κρήτ. (Σφακ.) ἀργησωπαρωρίζω
Κρήτ. (Σφακ.)

Ἐκ τῶν μελλ. θ' ἀργήσω καὶ θὰ παρωρίζω ἐσχη-
ματίσθῃ ὁ σύνθετος μέλλ. ἀργησωπαρωρίζω, ἐντεῦ-
θεν δὲ ὁ ἐνεστ. ἀργησωπαρωρίζω.

Βραδύνω, ἀργῶ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀργεύω 1.

ἀργητὰ ἐπίρρ. Ἡπ. Θράκ. (Μάλγαρ.) Μύκ. κ.ά. ἀρ-
κητὰ Κύπρ. ἀργητα Α. Ρουμελ. (Καρ. Φιλιππούπ.) Πελοπν.
(Κορινθ. Τρίκκ.) ἀργητα Θράκ. ('Αδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργητός. Διὰ τὸν ἀναβιβασμὸν τοῦ
τόνου εἰς τὸ ἀργητα ἐπέδρασε τὸ οὐς. ἀργητα, ὁ πβ.

1) Ἀργά, βραδέως Α. Ρουμελ. (Καρ.) Ἡπ. Θράκ.
(Ἀδριανούπ. Μάλγαρ.) Κύπρ. Μύκ. Πελοπν. (Κορινθ.
Τρίκκ.): Ἡρθεν ἀργητὰ ὁ δεῖνα Μύκ. Κι τὸν βράδ' πάει ᾧ τοῦ
σπίτι τ' ἀργητα Ἀδριανούπ. || Φρ. Ἀργητα τσαὶ ποῦ (σπα-
νίως. Συνών. φρ. ἀργαὶ καὶ ποῦ, ἀργὰ καὶ ποῦ) Τρίκκ.
|| Ἀσμ.

Δὲ σὲ ρωτῶ, Μαρία μου, γιατί' ἀργητα φέρνεις νερό

Καρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀργὰ Α 1. 2) Περὶ τὸ ἐσπέρας
ὅτε ἀρχίζει ἡ νύξ Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.): Ἡρθε ἀργητα.

ἀργητα ἡ, σύννηθ. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ.)
Τσακων.

Τὸ μεσν. οὐς. ἀργητα, ὁ ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργός καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -ητα. Πβ. ἀλάφρητα.

1) Βραδύτης περὶ τὰς κινήσεις ἢ τὴν ἐκτέλεσιν πρά-
ξεώς τινος, ἀργοπορία σύννηθ. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ.
(Κερασ.) Τσακων.: Ἡ ἀργητα δὲν εἶναι καλὴ - δὲν κάνει καλὸ.
Πολλὴ ἀργητα ἔχει ᾧ τὴ δουλειὰ του. Τόση ἀργητα γὰ νὰ
πάῃ καὶ νὰ ῥθῃ δὲ μοῦ ἀρέσει. Ἡ ἀργητα μᾶς ἔφαε (ἔγινε
εἰς ἡμᾶς πρόξενος ζημίας). Ἡ ἀργητα σου δὲν ὑποφέρνεται
σύννηθ. Ἡ ἀργητὰ του εἶναι μεγάλη, δά νὰ ἔπαθε; (τί ἄραγε
ἔπαθε;) Μέγαρ. Εἰντ' ἀργητα - ν - εἶναι - ν - αὐτή, ἔν' εἶν' τοῦ
καλοῦ του! (πολὺ ἥργησε, δὲν εἶναι διὰ καλὸν του, ἥτοι
κάτι κακὸ συμβαίνει εἰς αὐτόν) Νίσυρ. Ἡ δουλειὰ ἔχει ἀρ-
γητὰ ἀκόμη (μόνον διὰ πολλοῦ χρόνου δύναται νὰ ἐκτελε-
σθῇ) Εὐβ. (Κύμ.) Δίχως - χωρὶς ἀργητα Κεφαλλ. κ.ά. || Φρ.
Δὲν ἔχει ἀργητα ἢ δουλειὰ - τὸ πρᾶμα (δὲν ἐπιδέχεται ἀνα-
βολήν, βραδύτητα ἢ ὑπόθεσις) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.

